

Arrest

nr. 247 732 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 18 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2019 huwt verzoekster met dhr. S.K. van Belgische nationaliteit.

Op 18 maart 2020 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*), in functie van haar echtgenoot.

Op 18 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 september 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.03.2020 werd ingediend door.

Naam: P.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: O.

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: Mala Tokmatsjka

RR: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft een opnieuw aanvraag gezinshereniging ingediend, in de hoedanigheid van echtgenote van de heer S. K. (RR ...) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1" beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3", van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *Uittreksel KBO dd. 10.03.2020, public search, waaruit blijkt dat de Belg sinds 25.01.2012 zelfstandig is*
- *Aanslagbiljet van de personenbelasting en aanvullende belastingen inkomstenjaar 2017 - Aanslagjaar 2018*
- *Voorbereiding van de aangifte in personenbelasting Aanslagjaar 2019 - Inkomsten van het jaar 2018*
- *Bijkomende informatie over de berekening (02.03.2020), het betreft een simulatie van de aanslag*
- *Winstberekening per 31 december 2018*

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten heeft onze dienst nog steeds geen duidelijk zicht op de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Alle voorgelegde documenten tonen slechts de inkomsten aan die de Belg in 2017 en 2018 ter beschikking had, wat intussen al lang achterhaald is. Ook de simulatie van 02.03.2020 en winstberekening per 21.12.2018 betreffen de bestaansmiddelen van 2018.

Op zich kunnen deze documenten dienstig zijn om te bewijzen dat de referentiepersoon over een stabiel inkomen kan beschikken uit zijn zelfstandige activiteit. Echter, er kan niet worden van afgeleid of betrokkene heden nog steeds zelfstandige activiteiten heeft en (2) welke de huidige beschikbare bestaansmiddelen zijn dewelke ter beschikking zijn van de referentiepersoon. Het is immers niet omdat de firma van de referentiepersoon overeenkomstig de informatie van de kruispuntbank nog bestaat, dat er nog activiteiten worden ontplooit. Het is ook niet omdat er in het verleden een bepaald bedrag als netto winst ter beschikking was van de referentiepersoon dat dit heden nog steeds zo is in dezelfde orde

van grootte. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van art. 40ter kan daarom niet gebeuren.

Het doorvoeren van een behoefteanalyse is in casu overbodig. DVZ is enkel gehouden tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Door ten onrechte te stellen dat verzoekster niet aan de vereiste voorwaarde zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en door onmogelijke te vervullen voorwaarden op te leggen

1. De verwerende partij motiveert als volgt:

“Er kan niet worden van afgeleid of betrokkene heden nog steeds (1) zelfstandige activiteiten heeft en (2) welke de huidige beschikbare bestaansmiddelen zijn dewelke ter beschikking zijn van de referentiepersoon. Het is immers niet omdat de firma van de referentiepersoon overeenkomstig de informatie van de kruispuntbank nog bestaat, dat er nog activiteiten worden ontplooid” Het is ook niet omdat er in het verleden een bepaald bedrag als netto winst ter beschikking was van de referentiepersoon dat dit heden nog steeds zo is in dezelfde orde van grootte. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond”.

Als zodanig hekelt de verwerende partij dat de documenten betrekking hebben op de zelfstandige activiteit en de inkomsten in het verleden, en geen actueel zicht zouden geven op deze activiteit en de inkomsten.

Een document heeft noodzakelijkerwijze altijd betrekking op de situatie uit het verleden, en kan onmogelijk een toekomstige situatie attesteren.

De bewijsstukken om de inkomsten aan te tonen zullen per definitie altijd inkomsten uit het verleden betreffen. Er kan per definitie onmogelijk worden bewezen wat de inkomsten in de toekomst zullen zijn.

Zodra een attest wordt afgeleverd met een bepaald inkomen, is dit attest de volgende dag alweer verouderd en bewijst dit attest niet wat de inkomsten van de volgende dag zullen zijn.

Als zodanig heeft de verwerende partij gelijk dat de attesten de situatie in het verleden beschrijven. Doch dit is een wetmatigheid. De attesten kunnen onmogelijk de inkomsten uit de toekomst beschrijven.

2. Verzoekster heeft alle bewijzen voorgelegd aangaande de inkomsten van dhr. S..

Er wordt bewezen dat dhr. S. reeds sinds 2012 zijn garage uitbaat, en als zodanig is ingeschreven in de kruispuntbank van ondernemingen. Het uittreksel uit de kruispuntbank van ondernemingen werd voorgelegd. Nota bene een uittreksel van 10.03.2020, amper 8 dagen voor het indienen van de aanvraag.

De redenering van de verwerende partij hierop toegepast, zou men kunnen stellen dat wel bewezen is dat op 10.03.2020 er nog een zelfstandige activiteit was, maar dat dit niet zou betekenen dat er 8 dagen later, op 18.03.2020 nog steeds een zelfstandige activiteit zou zijn...

De verwerende partij kon vaststellen dat amper 8 dagen voor het indienen van de verblijfsaanvraag, dhr. S. nog steeds was ingeschreven in de kruispuntbank van ondernemingen als zelfstandige. Verzoekster meent dat dit voldoende bewijs is van het bestaan van de zelfstandige activiteit.

Het ingeschreven zijn als zelfstandige in de kruispuntbank van ondernemingen brengt diverse vereisten met zich mee, waaronder niet onbelangrijk de verplichting om per kwartaal een aanzienlijke som sociale bijdragen te betalen. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat het nog steeds ingeschreven zijn impliceert dat er nog bedrijvigheid is, zo niet zou de zelfstandige activiteit uiteraard worden stopgezet. (stuk 2)

Bovendien blijkt de vennootschap ook al een zeer lange tijd te bestaan. Reeds sinds 2012 wordt de garage uitgebaat, en de bewijzen liggen voor dat er wel degelijk activiteiten worden ontplooid en inkomsten worden gegenereerd. Waar de vennootschap al jarenlang bestaat en er steeds inkomsten worden gegenereerd, is het duidelijk dat dit op heden nog steeds het geval zal zijn.

De verwerende partij kon er dan ook redelijkerwijze niet van uitgaan dat de activiteit op heden niet meer zou bestaan, en diende vast te stellen dat het bestaan van de activiteit op heden nog steeds bewezen is.

Het bestaan van de zelfstandige activiteit staat vast.

3.

Waar het bestaan van de zelfstandige activiteit weliswaar is aangetoond, stelt de verwerende partij vervolgens dat in dat geval ook niet bewezen is dat de inkomsten van deze activiteit voldoende hoog zijn om over toereikende bestaansmiddelen te kunnen spreken.

Immers hebben volgens de verwerende partij alle voorgelegde stukken betrekking op het verleden.

Dit is logisch, verzoekster kan geen belastingbrief van de toekomst voorleggen.

Verzoekster legt de meest recente aanslagbiljetten voor:

Vooreerst wordt het inkomstenjaar 2017 - aanslagjaar 2018 voorgelegd. Hieruit blijkt dat de zelfstandige activiteit inderdaad voldoende bestaansmiddelen genereert. Dit staat zwart op wit vast.

Vervolgens wordt ook het inkomstenjaar 2018 – aanslagjaar 2019 voorgelegd. Ook hieruit blijkt opnieuw dat de zelfstandige activiteit inderdaad voldoende bestaansmiddelen genereert.

Dit laatste betreft nog niet het aanslagbiljet, maar wel de voorbereiding van het aanslagbiljet. Dit om de simpele reden dat het aanslagbiljet nog niet voorhanden was. Deze was pas voorhanden op 14.05.2020. De aanvraag tot gezinshereniging dateert van 18.03.2020.

Het aanslagbiljet van het inkomstenjaar 2019 – aanslagjaar 2020 is zelfs op heden nog niet voorhanden, zodat deze uiteraard niet kan voorgelegd worden.

De meest recente documenten werden voorgelegd. Recentere bestaan simpelweg nog niet. Verzoekster kan er uiteraard niets aan doen dat er enige tijd zit tussen de inkomsten en het aanslagbiljet.

Voor de volledigheid werd bovendien nog bijkomende informatie over de berekening voorgelegd en de winstberekening per 31.12.2018, waaruit voldoende de toereikende bestaansmiddelen blijken.

Volledigheidshalve moet er worden op gewezen dat aan de voorwaarden niet enkel zijn voldaan bij het aanvragen van de gezinshereniging, maar moet jarenlang aan deze voorwaarden voldaan blijven. Aangezien elk attest steeds betrekking heeft op een situatie uit het verleden, dient op basis van de voorgelegde attesten het verblijfsrecht te worden toegekend. Indien later zou blijken dat aan de voorwaarden niet (meer) zou zijn voldaan, kan de verwerende partij de verblijfskaart zonder problemen weer intrekken.

4.

In casu heeft verzoekster afdoende aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet ex. art. 40ter Vw. en dat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan.

De meest recente aanslagbiljetten worden voorgelegd, alsook wordt het bewijs voorgelegd dat de zelfstandige activiteit nog steeds wordt uitgevoerd. Verder wordt aangetoond dat deze activiteit reeds sinds 2012 wordt uitgevoerd, en is er niet de minste tegenindicatie dat de omstandigheden op heden zijn gewijzigd.

Uit alle stukken blijkt dat de zelfstandige activiteit nog steeds wordt uitgeoefend en dat de beschikbare middelen nog steeds in dezelfde lijn liggen zoals voorgelegd met de aangiffes.

Verzoekster weet niet welke andere stukken zij nog zou kunnen voegen. Elk stuk zal per definitie betrekking hebben op een situatie uit het verleden.

Verzoekster heeft afdoende de verwerende partij aangetoond te voldoen aan de vereisten van artikel 40ter.

Waar de verwerende partij stelt dat de bestaansmiddelen niet worden aangetoond, schendt de verwerende partij voormelde bepalingen.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“Het enige middel voert de schending aan van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de materiële motiveringsplicht

Stelling verzoekende partij

1. Verzoeker vangt aan dat ten onrechte wordt gesteld dat zij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om te genieten van recht op verblijf, nu er onmogelijk te vervullen voorwaarden werden opgelegd.

Indien zij een attest had voorgelegd had dat de volgende dag alweer verouderd geweest, zij kan onmogelijk een toekomstige situatie attesteren.

Het uittreksel uit de KBO dateert van enkele dagen voor de aanvraag, zij meent dat dit voldoende bewijs is van zelfstandige activiteit. Nog wijst verzoeker erop dat de vennootschap al sinds 2012 bestaat en er steeds inkomsten worden gegenereerd.

2. Uit de aanslagbiljetten voor inkomstenjaren 2017 en 2018 zou worden aangetoond dat de zelfstandige activiteit voldoende inkomsten genereert. De voorbereiding van het aanslagbiljet voor inkomstenjaar 2019 was enkel beschikbaar op 14.05.2020 en niet op 18.03.2020 bij het indienen van de aanvraag. Zij geeft aan de meest recente documenten waarover ze beschikte ten tijde van de aanvraag te hebben bijgebracht.

3. Verzoeker meent afdoende te hebben aangetoond dat zij voldoet aan de bij artikel 40ter Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, zij weet niet welke andere stukken zij nog zou kunnen bijvoegen.

Weerlegging

Ten aanzien van het eerste middel.

1. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist

zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de verblijfsaanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat verzoeker niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁷. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

In casu wenst de verzoekende partij een gezinshereniging te bekomen met haar echtgenoot, die de Belgische nationaliteit bezit. Uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet blijkt dat er dan aangetoond dient te worden dat haar echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker legde ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende documenten voor:

- Uittreksel KBO dd. 10.03.2020; public search, waaruit blijkt dat de Belg sinds 2012 zelfstandig is*
- Aanslagbiljet van de personenbelasting en aanvullende belastingen inkomstenjaar 2017- Aanslagjaar 2018*
- Voorbereiding van de aangifte in personenbelasting Aanslagjaar 2019 - inkomsten van het jaar 2018*
- Bijkomende informatie over de berekening (02.03.2020), het betreft een simulatie van de aanslag*
- Winstberekening per 31 december 2018*

Verzoekster meent geen recentere documenten dan deze te kunnen bijbrengen, doch stipt zij zelf aan dat op 14.05.2020 de aangifte personenbelasting voorhanden was. Zij kon bij de aanvraag tevens al

reeds documenten bijbrengen die verweerder zouden toelaten een notie te hebben van het effectieve netto-inkomen van verzoeker (na aftrek van sociale bijdrage, belastingen en andere lasten).

Het komt verzoekster toe haar dossier te actualiseren, bij ontvangst van de meest recente belastingaangifte op 14.05.2020 stond het haar vrij haar dossier te actualiseren zodat ook een recentere appreciatie mogelijk had kunnen worden gemaakt. Uw Raad oordeelde reeds:

“De Raad wijst er ter zake op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag zoals deze die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, ligt bij de aanvrager, die ertoe gehouden is om alle elementen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen aan het bestuur ter kennis te brengen. Het feit dat de bijlage 19ter die hem werd afgeleverd melding maakte van een deadline voor de indiening van de relevante stukken met het oog op het tijdig overmaken van het dossier door de gemeentelijke diensten aan de verwerende partij, verhindert verzoeker niet na die datum bijkomende stukken ter actualisatie aan te bieden.”

De bestreden beslissing besluit na onderzoek dat op basis van de voorgelegde documenten de Dienst nog steeds geen duidelijk zicht heeft op de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Per verzoekschrift wordt evenmin duidelijkheid verschaft omtrent het beschikbaar netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij niet zonder meer de bedragen in winstberekening of de simulatie als bestaansmiddelen aanvaardt, nu zij niet kan nagaan of deze stabiel, regelmatig of daadwerkelijk toereikend zijn.

Het komt verzoekster toe de precieze aard en het nettobedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon aan te tonen na aftrek van sociale lasten, belastingen en andere lasten om te kunnen nagaan of de bestaansmiddelen stabiel, regelmatig en daadwerkelijk toereikend zijn.

Verzoekster heeft inderdaad niet de nodige informatie en documenten bijgebracht die toelaten tot een toetsing van artikel 40ter Vreemdelingenwet waardoor niet wordt voldaan aan de vereiste van vermeld artikel.

4. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

5. Het beroep is ongegrond.”

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat *“op basis van het geheel van de voorgelegde documenten (...) onze dienst nog steeds geen duidelijk zicht (heeft) op de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Alle voorgelegde documenten tonen slechts de inkomsten aan die de Belg in 2017 en 2018 ter beschikking had, wat intussen al lang achterhaald is.”* Hierbij wordt verwezen naar de door verzoekster voorgelegde documenten.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve niet aangetoond.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster ook de schending aanvoert.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Verzoekster legt de volgende documenten voor ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg:

- Uittreksel KBO van 10 maart 2020, public search, waaruit blijkt dat de Belg sinds 2012 zelfstandige is;
- Aanslagbiljet van de personenbelasting en aanvullende belastingen inkomstenjaar 2017 – aanslagjaar 2018;
- Voorbereiding van de aangifte in personenbelasting aanslagjaar 2019 – inkomstenjaar 2018;
- Bijkomende informatie over de berekening d.d. 2 maart 2020: een simulatie van de aanslag;
- Winstberekening per 31 december 2018.

Waar verzoekster stelt dat zij aan de hand van het uittreksel uit de Kruispuntbank van Ondernemingen van 10 maart 2020, m.a.w. een uittreksel dat dateert van 8 dagen voor de verblijfsaanvraag werd ingediend, voldoende recent heeft bewezen dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit

uitoefent, kan zij worden gevolgd. Evenwel betreft het hoofdmotief in de bestreden beslissing dat uit de voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid wat de huidige beschikbare bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

De Raad wijst er ter zake op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag zoals deze die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, ligt bij de aanvrager, die ertoe gehouden is om alle elementen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen aan het bestuur ter kennis te brengen.

Verzoekster verwijst naar het aanslagbiljet van 2018 voor het inkomstenjaar 2017 en stelt dat ze nog niet beschikte over het aanslagbiljet van 2019 voor het inkomstenjaar 2018. Verzoekster stelt dat het aanslagbiljet van 2019 pas op 14 mei 2020 voorhanden was terwijl de verblijfsaanvraag werd ingediend op 18 maart 2020. Het aanslagbiljet van 2020 voor het inkomstenjaar 2019 kon zij uiteraard ook nog niet voorleggen. Verzoekster stelt dat zij bijgevolg de meest recente documenten heeft voorgelegd.

De Raad stelt vast dat de aanvraag van verzoekster inderdaad dateert van 18 maart 2020. Op de bijlage 19ter van 18 maart 2020 wordt een opsomming gegeven van de ingediende documenten en wordt er niet verzocht om bijkomende documenten binnen een bepaalde termijn voor te leggen. De bijlage 19ter vermeldt evenwel dat zij zich op 18 september 2020 kon aanbieden bij het gemeentebestuur om de beslissing over de aanvraag in ontvangst te nemen. Verzoekster had bijgevolg de mogelijkheid om haar aanvraag eventueel te actualiseren. Waar verzoekster stelt dat zij het aanslagbiljet van 2019 voor het inkomstenjaar 2018 niet kon voorleggen kan zij niet worden gevolgd, te meer nu zij in het verzoekschrift zelf stelt dat zij het aanslagbiljet ter beschikking had op 14 mei 2020 en aldus binnen een redelijke termijn van drie maanden haar verblijfsaanvraag kon actualiseren met het aanslagbiljet. Bovendien stelt de verwerende partij in de nota met opmerkingen terecht dat verzoekster haar aanvraag eveneens kon actualiseren met de belastingaangifte van 2020 waardoor een recente appreciatie mogelijk had kunnen worden gemaakt.

De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, die slechts beschikt over stukken die de inkomsten van de Belg in 2017 aantonen, oordeelt dat zij uit deze informatie niet kan afleiden over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon heden beschikt. In weerswil van verzoeksters betoog in het verzoekschrift blijkt uit de bestreden beslissing niet dat zij dient te bewijzen wat de inkomsten in de toekomst zullen zijn. Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij het aanslagbiljet van 2019 en de belastingaangifte van 2020 niet kon voorleggen waardoor, zoals de verwerende partij in de nota stelt, er een recente appreciatie mogelijk had kunnen worden gemaakt.

De Raad stelt dan ook vast dat verweerder gelet op zijn ruime discretionaire bevoegdheid en gelet op de stukken die aan hem gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing op redelijke wijze kon concluderen dat verzoekster de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet heeft aangetoond. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN